

ASPIRIT ANIMAS™

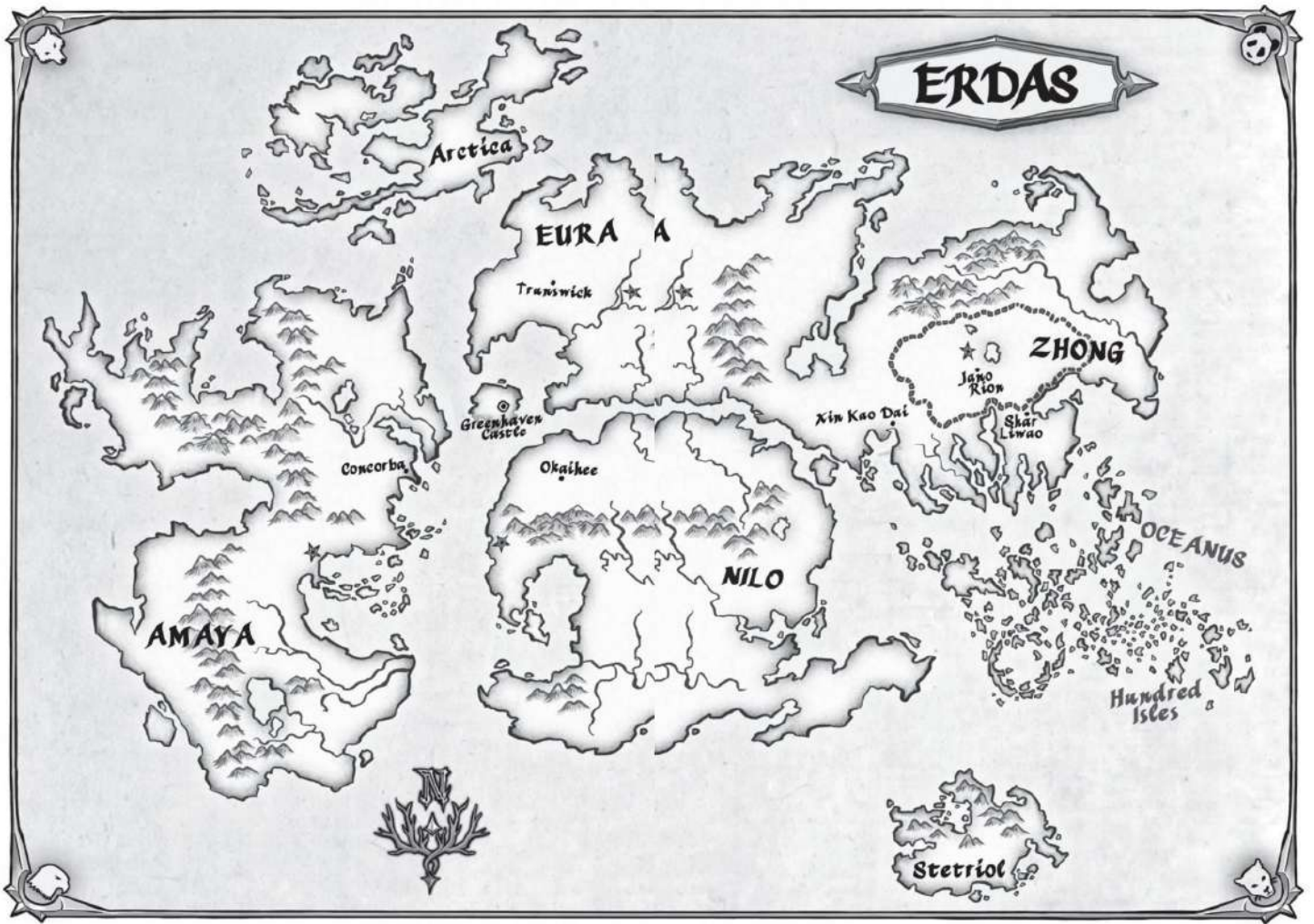
ARBORELE VEȘNIC

Cartea a șaptea din seria Spirite-Animale

Marie Lu

Traducere din engleză de Bogdan Voiculescu

*Pentru Taylor, care îndrăgește atât fiarele mari,
cât și pe cele mici*

— M.L.

VIZIUNE

SOLZI NEGRI, ENORMI, ȘERPUIESC ÎN IARBĂ. RĂCNETUL cutremurător al unei gorile. În văzduh, un țipăt tăios. Iarbă, praf, piatră, scoarță sfărâmicioasă de copac. Zvâcnetul unei inimi în adâncul pământului, ceva străvechi precum timpul. Silueta unor coarne întortocheate apare și apoi dispare.

Așa începea visul întotdeauna. Conor clipi, orbit de lumina dimprejur. Își acoperi ochii cu mâna, încercând s-o respingă, dar lumina răzbea, aprinzându-i marginile trupului cu un roșu translucid. Ceva auriu îi sticli înaintea ochilor. Imaginea se topise într-o clipă, dar, în acel scurt moment, păruseră a fi niște frunze. Conor se ridică anevoie în capul oaselor. Pământul tare și crăpat pe care stătea se sfărâma secătuit.

În văzduh răsună un glas.

Conor. Era aceasta se apropie de sfârșit. Trebuie să vii.

Tellun? se-ntrebă Conor. Treptat, băiatul descoperi că lumina orbitoare provenea de la flăcări. Peisajul era mistuit de incendii.

— *Conor!*

Auzind acea voce bine știută care striga, Conor întoarse îndată privirea. Ochii i se obișnuiră cu lumina intensă și văzu că se afla aproape de marginea unei prăpăstii — și, nu departe de el, o zări pe Meilin, împovărată de lanțuri. Fata se aruncă spre o Mantie Verde care gonia spre ea și o doborî la pământ. Jhi urmărea neputincioasă toată acțiunea. Rollan lupta pe cont propriu împotriva unui șarpe enorm. Acesta se încolăci în jurul lui, imobilizându-i ambele brațe, și-l ridică în aer. În apropiere, Abeke și Uraza înfruntau o armată de Cuceritori care parcă năvăleau cu sutele.

Briggan! se strădui Conor să-și strige lupul, reușind în sfârșit să se ridice în picioare. Voia să alerge la prietenii săi. De ce se mișca atât de greu? *Briggan, hai odată! Trebuie să-i ajutăm — unde ești?* Îl strigă iar și iar și, în cele din urmă, pricepu că lupul se afla în starea pasivă. Dar parcă ceva nu era în ordine. Cu cât Conor se holba mai mult la tatuajul său, cu atât acesta devenea din ce în ce mai de nedeslușit, până când băiatul nu mai știu sigur dacă nu cumva dispăruse cu totul. Inima i se strânse de groază.

Conor.

Răcnetul gorilei răsună din nou, cutremurând pământul. Conor privi dincolo de Rollan și de șarpe și văzu o stâncă uriașă. În vârf zări Marea Maimuță. Cu un pumn se lovea cumplit în piept, în timp ce în mâna cealaltă ținea strâns un fel de toiag auriu și încovoiat, care răspândea o lumină stranie, diafană.

Gorila întoarse capul spre Conor cu o mișcare atât de bizară, încât acesta simți fiori alunecându-i pe șira spinării. Umbra fiarei îl înghițea cu totul și acoperea pământul din jur cât vedeai cu ochii. Când gorila îl zări pe Conor,

miji ochii care păreau acum două despicături amenințătoare. Își lăsă capul pe spate și răcni încă o dată. Apoi se repezi la el.

Fugi! urlă Conor în sinea sa, dar toate membrele parcă îi erau prinse printr-o melasă lipicioasă. Cu fiecare pas, se chinuia să sară înainte, dar mai curând simțea că-l trage ceva înapoi. În spate, gorila se apropia vertiginos, izbind pământul cu brațele sale vânjoase. Conor alergă spre marginea prăpastiei, fără să-nțeleagă ce ar fi vrut să facă odată ajuns acolo. Se opri brusc drept pe buza hăului, agitând înnebunit din brațe, ca să-și stăvilească avântul. Ghetetele sale spulberară pietricelele care căzură ca o ploaie peste versantul prăpastiei. Nu avea unde să se ducă.

Gorila urlă în spatele lui. Era atât de aproape... Îngrozit, Conor se făcu ghem lângă margine. De jur împrejur, îi vedea pe prietenii săi la un pas să piardă războiul, luptând cu disperare împotriva unor inamici mult mai puternici. Mantiile Verzi cădeau la picioarele Cuceritorilor și flăcările se înălțau la cer, pe fundalul unui peisaj înnegurat, muribund.

Gorila ajunsese la el. Băiatului îi alunecă un picior dincolo de margine. Încercă să se redreseze, dar, în aceeași clipă, dădu cu ochii de privirea teribilă a fiarei, ajunsă la numai un pas de fața lui. Își pierdu echilibrul, gata să cadă.

Deasupra se ivi un vultur uriaș. Aripile sale ascundeau soarele, scânteind cu nuanțe albe și arămii. Conor înălță ochii și, spre uluirea sa, în spinarea vulturului îl zări pe Tarik, cu mantia fluturându-i în urmă. *Tarik! Ești în viață!* La vederea chipului său familiar, băiatul simți o ușurare și o bucurie de nedescris. Sosise Tarik. Toate aveau să se termine cu bine. Mantia Verde îi întinse degetele sale înmănușate și Conor încercă să le apuce.

Numai că nu era Tarik.

Chipul nou-venitului se preschimbă. Ochii lui înțelepți și binevoitori devin reci și vicleni. Conor se trezi nas în nas cu Shane. Acesta îi rânji larg, arătându-și toți dinții deodată. De undeva, departe, răcnetul gorilei se întrepătrunse cu glasul adânc al lui Tellun. Shane își retrase mâna și Conor mai văzu doar abisul hulpav de dedesubt, care-l înghiți cu totul.

SOMNAMBULISM

ERA O DIMINEAȚĂ RECE ȘI PLOIOASĂ LA CASTELUL GREENHaven. Rollan își strânse mantia — mai bine zis, mantia verde cea veche a lui *Tarik* — mai bine pe umeri și porni agale spre poarta principală, unde o văzuse pe Abeke cercetând peisajul înnorat, alături de Uraza. Caracatița de Coral atârna greoi la gâtul lui și i se lovea de piept la fiecare pas. Rollan își dădu seama că duce degetele frecvent la talisman, ca să verifice dacă acesta mai era acolo. După toate cele întâmplate — trădarea lui Shane, trecerea lui Meilin în tabăra adversă, moartea lui *Tarik* — nu-și permitea să piardă talismanul, unul dintre cele două care le rămăseseră.

Cât timp să fi trecut de când Shane fugise cu talismanele? Câteva săptămâni? Băiatul avea senzația că totul se petrecuse cu doar o zi în urmă. Și totuși, iată-i încă aici, încă adunând Mantii Verzi din lumea întregă, pregătindu-și forțele ca să-i înfrunte pe Cuceritori. Rollan strânse furios din buze. Dacă *Tarik* ar fi fost printre ei, i-ar fi spus lui Rollan să nu se teamă, să se liniștească și să gândească limpede, să-și

îngăduie să accepte situația și apoi să meargă mai departe, cu mintea clară și cu răbdare. Dar, de la o vreme, Rollan nu putea decât să se plimbe neliniștit prin castel, așteptând ordinul de a porni spre recuperarea talismanelor, să-l oprească pe Kovo și s-o salveze pe Meilin.

Și s-o salveze pe Meilin.

Degetele pe care și le plimba peste Caracatița de Coral se opriră un moment, îngreunate de acest gând apăsător. Părea imposibil s-o salveze. Uneori, stând de vorbă cu ceilalți, băiatul se trezea c-o caută din priviri, ca să-i spună cea mai nouă glumă care-i trecuse prin cap. Tânjea să-i stârnească râsul, dar imediat își amintea că fata nu era cu ei. Era altundeva, departe.

Rollan oftă. Nu putea să se gândească întruna la toate cele întâmplate, la toate eșecurile. Închise ochii, trase aer adânc în piept și încercă să-și închipuie că Tarik încă umbla de colo-colo prin castel și că Meilin dormea în odaia ei de la etaj. Își dădea seama că ambele erau minciuni, dar, deocamdată, putea să se silească să creadă în ele, ca să-și potolească gândurile negre.

Vremea. Era mult mai chibzuit să se gândească la vreme. *Am să mă gândesc la vreme.*

Pentru a cincisprezecea oară în acea dimineață, Rollan se miră de vremea ciudată de care avuseseră parte în ultimul timp. Se presupunea că începuse anotimpul secetos, dar, în ultima săptămână, pe când Olvan organiza trupele, pregătindu-le de plecare, le fusese dat să vadă același cer veșnic sur și ploii neîntrerupte. Până și animalele începuseră deodată să se comporte ciudat. De exemplu, păsările își începuseră migrația mai devreme. Rollan înălță și acum privirea și zări încă un stol îndreptându-se spre sud în două formații uriașe în formă de „V“.

— Dă-i bătaie, Essix, îi șopti șoimului său, care îi stătea cocoțat pe umăr.

Dacă avea de gând să stea așa, nemișcat, apăsându-l la nesfârșit cu greutatea lui, Rollan era convins c-o să-l apuce durerile de spate.

— Știu că vrei să vânezi, spuse el.

Dar nici măcar Essix parcă nu se simțea în apele sale. Ciripi scurt, își înfoie penele din jurul gâtului, scuturându-le de apă, și se cuibări la loc. Părea mulțumită să rămână așa, în loc să pornească la vânătoare. Rollan o privi o vreme. Văzând că șoimul începe iarăși să-și curețe penele, se strădui să uite de durerea din umăr și hotărî că mai bine o lăsa în pace. În fond, n-avea niciun drept s-o dojenească fiindcă era abătută.

Poate că și ea era nemulțumită de atâta așteptare, la fel ca Rollan.

Până să ajungă la poarta castelului, stropii mărunți se prefăcuseră de-a binelea în ploaie. Apa se aduna picături pe suprafața mantiei sale și apoi pătrundea în țesătură. Uraza îi văzu apropiindu-se. Începu să agite din coadă încoace și-ncolo. Cu toate că nu era spiritul lui animal, Rollan simți că și ea era nerăbdătoare să pornească la drum.

Abeke era lângă ea, sprijinită de peretele arcadei, mângâind blana catifelată a leopardului său, cu gândul în altă parte. Nu se sinchisi să-ntoarcă privirea la apropierea lui Rollan. Berbecul de Granit, singurul lor talisman rămas, pe lângă Caracatița de Coral, îi atârna la gât, reliefat pe fundalul pielii ei închise la culoare.

— Bună, spuse Rollan. Știu c-ar fi trebuit să fii Dansatoarea Ploii pentru satul tău și așa mai departe, dar n-ai putea să dansezi și tu mai puțin?

Privi cu subînțeleles cerul.

Abeke întoarse scurt privirea la mantia lui Rollan, apoi iarăși la peisajul sumbru dinainte. Se pare că nu gustase gluma lui, așa că băiatul tăcu stânjenit câteva momente.

— Salutare, spuse ea și atât.

Rollan vorbi pe un ton grav.

— Olvan spune că-n câteva zile ar trebui să putem pleca.

— Vreun mesaj nou?

Băiatul clătină din cap. Zeci de porumbei și zburătoare marine fuseseră trimise aliaților Mantiei Verzi și prietenilor din alte popoare, în speranța că strigătul lor de ajutor va ajunge măcar la unii dintre ei și că aceștia le vor veni în sprijin. Abeke trimisese câțiva porumbei spre Nilo, ca să-i vestească pe tatăl și sora sa.

Dragi prieteni — într-o săptămână pornim spre Ste-triol. Avem nevoie de ajutorul vostru.

Din câte știa Rollan, tatăl lui Abeke încă nu răspunsese.

— Nu, din păcate, zise el.

Abeke dădu din cap, mulțumindu-i pentru răspuns, apoi coborî iarăși privirea în pământ și-i întoarse spatele.

Rollan își subție buzele. De data asta, nu-i veni nicio vorbă de duh în minte. Unde dispăruseră glumele bune, chiar acum, când aveau atâta nevoie de ele? În ultima vreme, Abeke se purta așa adesea, privea în zare îngândurată. Rollan bănuia că se gândește neîncetat la trădarea lui Shane și la Meilin, care fusese silită să întoarcă armele împotriva lor. Și, judecând după privirea ei mereu lăsată în pământ de rușine, băiatul înțelese că Abeke încă se considera vinovată pentru toate.

Meilin. Din nou, Rollan se muștră pentru că revenea neîncetat la aceleași gânduri, care nu-l lăsau să doarmă

și-i tăiau pofta de mâncare. *Unde o fi în clipa asta?* se întrebă el. *La ce s-o fi gândind?*

Cum o fi să nu ai putere de stăpânire asupra propriului trup?

Un moment, observând cât de mult îl îndurerează pierderea ei, Rollan se enervă. Se descurcase pe cont propriu atâta amar de vreme. Dar acum avea prieteni, prietenii săi erau în pericol și absența lor îl apăsa, fapt ce nu-i convenea deloc.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Abeke înclină capul spre el și-și drese glasul.

— Îți stă bine, spuse ea, zâmbindu-i moale.

Mantia lui *Tarik*. Brusc își aminti ultima luptă a mentorului lor Mantie Verde și privirea lui plină de speranță din momentul în care-și văzuse propria mantie adunată în brațele lui Rollan, cu o clipă înainte să-și sacrifice viața. Băiatul simți că-n pieptul său se cuibărește o durere atât de mare, încât abia mai putea respira.

Totuși, cuvintele lui Abeke avură darul de a-l liniști oarecum. Parcă *Tarik* n-ar fi dispărut cu totul. Chiar și acum, mantia lui îl proteja și-l ferea de ploaie. *Essix* își înfoie penele iarăși și împrășcă în jur cu stropi de apă.

— Mersi, bâigui el. Cine credea că va trebui să mă înfolesc așa în perioada aceasta din an?

— *Olvan* zice că Mantiile Verzi din Nilo au observat și acolo vreme neobișnuită.

— Adică?

— Adică s-au format straturi de gheață la suprafața izvoarelor. A spus că unele animale nu pricep ce se întâmplă și nu reușesc să ajungă la apă.

Gheață. În Nilo? Rollan încercă să-și închipuie oaza unde-l găsiseră pe *Cabaro* ferecat cu un strat gros de gheață.

— Ei bine... Da, aia *da* vară normală.

Abeke nu putu să nu schițeze un zâmbet la vorbele lui pline de sarcasm.

— Nu-mi amintesc să fi văzut — sau să fi auzit — așa ceva câtă vreme am trăit în Nilo. Cred că triburile sunt disperate.

— Sau poate că toată lumea patinează în sus și-n jos și se distrează. *Eu* așa aș face.

Cu asta, Rollan reuși chiar să-i stârnească râsul.

— Îmi închipui. Ne-am lega pe tălpi scânduri de lemn și coarne de antilopă.

Rollan se apropie, rânjind conspirativ.

— Sunt convins că Urazei i-ar plăcea la nebunie. Nu-i așa?

Se întoarse spre Uraza, care-l privi cu un dispreț usturător.

Râseră amândoi o clipă, dar apoi momentul de voie bună se risipi.

Rollan pricepu că probabil Abeke se gândea la tatăl și sora ei, întrebându-se cum o duc. Se foi, schimbându-și poziția picioarelor pe pardoseala de piatră umedă.

— Crezi că ai tăi sunt bine? întrebă el.

Abeke ridică din umeri. Preț de-o clipă, se îndreptă de spate, simulând o nădejde iluzorie.

— Nu prea m-am gândit la ei, spuse ea, trădându-și grija exagerată față de aparența indiferenței.

Neadevărul care se desprindea din cuvintele și atitudinea ei era atât de evident, încât Rollan l-ar fi sesizat chiar și fără ajutorul abilităților lui Essix. Totuși, de dragul ei, dădu din cap aprobator. El își pierduse mentorul, singura persoană pe care o privise vreodată ca pe un tată... dar lui Abeke îi întorsese spatele tatăl ei *adevărat*. Pe lângă

asta, băiatul pe care-l considerase dintotdeauna un prieten sincer — Shane — profitase de prietenia ei.

— Abeke, spuse Rollan deodată, luând-o de braț cu blândețe.

Fata și leopardul își întoarseră privirile la el în același timp.

— Uite ce e, spuse Rollan. Îmi închipui cât de dificilă e situația asta pentru tine. Nu e nevoie să te prefaci doar de dragul meu.

Tăcu un moment. Niciodată nu-i fusese ușor să facă asemenea gesturi de empatie sinceră.

— Nu e vina ta, spuse el în cele din urmă. Faptul că Shane ne-a trădat... Lui ar trebui să-i pară rău, nu ție. Tu nu aveai de unde să știi. Pentru tine e firesc să ai încredere și să ții la cei din jur. Și voiam doar să zic că... ei bine, voiam să zic că-mi pare rău că oamenii abuzează întruna de încrederea asta.

Abeke îl privi cu atenție câteva momente. Însă părea descurajată, dar parcă vinovăția îi dispăruse oarecum din privire. După o vreme, fata dădu din cap.

— Îți mulțumesc, șopti ea. Și mie îmi pare rău că a trebuit să aștepti atât de mult până să poți avea încredere în ceilalți, răspunse ea.

Tăcură amândoi. După o vreme, Rollan clătină din cap și o îmboldi ușor.

— Gheața o să treacă, sunt convins. Nu pot să zic decât că m-aș supăra dacă numai Nilo s-ar bucura de vreme senină și soare.

Abeke îi zâmbi amuzată. Uraza începu să toarcă din adâncul gâtlejului și-i atinse palma cu capul.

Brusc, Rollan simți că Essix se agită pe umărul său. În clipa următoare, șoimul țâșni, înălțându-se în zbor cu un

tipăt ascuțit. Băiatul aproape că se prăvăli pe spate. Tresări și urechile îi țiuiră. O privi înălțându-se pe cer.

— Hei! îi strigă el agasat. Știu cât de tare poți să țipi — nu-i nevoie să te dai mare!

— Ce face? întrebă Abeke.

— Nu știu. Probabil că până la urmă i s-a făcut foame.

Însă păsările călătoare erau deja prea departe. Altceva trebuie să-i fi atras atenția. Rollan se uită iarăși spre Essix, care zbura din ce în ce mai departe...

... și atunci, deodată, lumea din jur goni pe lângă el și Rollan descoperi că privește prin ochii șoimului.

Se înalță sus, tot mai sus, deasupra castelului, pe cerul liber, și apoi privi în jos, spre poartă, unde zări propriile lor siluete mărunte. Privirea lui Essix se-ntoarse iute spre unul dintre parapetele castelului. Șoimul țipă din nou. De data asta, tipătul indica limpede că lucrurile nu erau deloc în regulă.

Rollan privi mai atent. Acolo, de-a lungul marginii umede și alunecoase a barierei de piatră, șchiopăta *Conor*.

Nu pășea drept. Se înclina periculos într-o parte și-n alta a parapetului, ca și când n-ar fi fost treaz de-a binelea. Lui Rollan i se zburli părul de pe ceafă. *Ce caută acolo?* Clipi, simțind cum imaginea gonește înapoi spre pământ și descoperind că iarăși vede lumea din jur prin propriii ochi. Arătă cu degetul, îngrozit.

— Ți-a-i *Conor*? făcu el uluit.

— Ce? strigă Abeke.

Întoarse și ea privirea. Îndată se îndreptă de spate și miji ochii, de parcă nici ei nu i-ar fi venit să creadă. Își duse palmele pâlnie la gură.

— *Conor!* strigă ea înspre parapet. *Conor!* Hei!

Dar Conor nu părea c-o aude. Parcă nu observa nimic din jur, de fapt, nici măcar faptul că înainta încet-încet pe marginea zidului. Unde era Briggan? Rollan se uită după el disperat în preajma vârfului turnului, dar lupul cenușiu și imens nu era de găsit. Trebuie că Briggan era în starea pasivă.

Băiatului îi trecu un fior rece pe șira spinării când își aminti de comportamentul straniu, denaturat de Fiere, al lui Meilin. *Dacă și Conor se află cumva sub influența Fierii?* Rollan simți brusc nevoia să strige după Tarik, dar îndată își aminti adevărul dureros. Tarik nu mai avea cum să-i ajute.

— Haide! îi strigă șuierător lui Abeke și o luă de mână.

Țâșni pe sub arcadă, înapoi spre castel, spre scările care duceau la parapete. Alergară în sus, urcând câte două trepte. Rollan se împiedică de o treaptă și aproape căzu, dar își regăsi echilibrul și fugi mai departe. Uraza năvăli pe lângă ei, cu fiecare salt acoperind câte trei de-ale lor.

Când ieșiră la suprafață, pe creasta zidului umed, leopardul era deja acolo. Rollan își șterse apa de pe față și-l zări pe Conor, gata să cadă.

Nu!

Essix țipă iarăși și se năpusti asupra lui în zbor. Rollan țâșni cu toată viteza.

Reuși să ajungă lângă el tocmai în clipa în care Conor căzu peste margine.